

I sig selv er det jo en tåbelig regel, der skaber det paradoks, at de mest stive statslige organisationer netop bliver dem, hvor udlicitering i praksis ikke kan lade sig gøre. Sagt lidt firkanteret: Jo mere ineffektivt opgaverne har været løst, jo større er risikoen for, at selv meget fordelagtige private bud ikke accepteres, fordi ufleksibel planlægning giver så store følgeomkostninger til omskoling m.v., at de umiddelbart overstiger gevinsten.

I sig selv er der jo ikke noget forbud mod tåbelige regler. Problemet er imidlertid, at EU's udbudsregler, der jo har forrang for nationale regler, klart fastslår et helt grundlæggende ligebehandlingsprincip. Når en opgave udbydes efter EU-reglerne, påhviler det altså den udbydende myndighed at sørge for, at der ikke finder forskelsbehandling sted mellem tilbudsgiverne.

Men det er præcis det, der sker, når private bud forhøjes med de statslige følgeomkostninger, mens kontrolbudget tages for pålydende. Finansministeriets udbudscirkulære synes derfor at være i strid med EU's udbudsregler. Det er på den baggrund, spørgsmålet stilles.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Lad mig indlede med at slå fast, at regeringen ikke mener, at der eksisterer en uoverensstemmelse mellem kalkulationsreglerne i det statslige udbudscirkulære og EU's tjenesteydelsesdirektiv. Da der ikke er nogen udbudsforpligtelse i EU's tjenesteydelsesdirektiv, kan statslige institutioner undlade at udbyde, hvis man anser den offentlige produktion for mere effektiv end den tilsvarende private produktion.

Udbudscirkulæret sikrer imidlertid, at denne antagelse bliver afprøvet. Det er en chance for private tilbudsgivere til at vise, at de kan varetage opgaven til en pris, der samlet set giver det offentlige færre omkostninger end ved intern varetagelse.

Det er ikke tanken, at statslige institutioner skal påtage sig en merudgift ved at overlade opgaven til privat virksomhed. Spørgsmålet er, om der er en saglig begrundelse for annullering af et udbud efter EU-reglerne, om det er en saglig begrundelse, at en udlicitering vil medføre en merudgift for de offentlige budgetter.

Svaret på det spørgsmål må være ja. Hvis ingen af de private virksomheder kan påtage sig opgaven til en pris, der i hvert fald ikke er højere end svarende til institutionens omkostninger ved at løse opgaven selv, så må dette anses for

en saglig grund til at annullere udbudsforretningen.

Regeringen er imidlertid opmærksom på, at Kommissionen lægger stor vægt på en reel ligebehandling af tilbudsgiverne. Derfor skal det også sikres, at de følgeomkostninger, de udbydende institutioner indregner ved kontroltilbud, er saglige. Finansministeriet vil under den igangværende revision af vejledningen til udbudscirkulæret præcisere, at følgeomkostninger skal minimeres mest muligt. Der vil i den forbindelse ske en præcisering af, hvilke typer af følgeomkostninger der kan betragtes som sagligt begrundet.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det glæder mig naturligvis meget, at finansministeren er opmærksom på problemstillingen og vil udfolde et stykke arbejde for at sikre, at institutionerne søger at nedbringe deres følgeomkostninger. Men jeg bliver nu nødt til at vende tilbage til det, der egentlig er hovedspørgsmålet, nemlig hvorvidt cirkulæret er i overensstemmelse med EU's regler eller ej.

Jeg er enig med ministeren i, at der ikke eksisterer en udbudsforpligtelse qua EU's udbudsregler. Omvendt er det jo sådan, at når man har taget stilling og valgt at foretage et udbud, så skal EU's udbudsregler følges. Man kan vel sige det på den måde, at udbudscirkulæret er en national bevillingsregel, der fastslår, hvornår og hvornår ikke der skal foretages udbud, mens EU's udbudsregler er de spilleregler, der skal spilles efter, hvis man foretager udbud, og det fremgår klart af udbudscirkulærerne, at der skal ske en ligebehandling. Jeg vil blot bede ministeren om at bekræfte, at EU's udbudscirkulære har forrang for Finansministeriets eget udbudscirkulære.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har faktisk ikke meget at føje til det, jeg her har svaret. Jeg tror, at den diskussion, der kan være os imellem, er en diskussion, der vil løse sig med de præciserende ændringer, der skal ske af udbudscirkulæret.

Hermed sluttede spørgsmålet.